

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم سلام استاد گرامی: خیلی خدا را شکر می‌کنم که این امکان برای ما هست که به پاسخ‌های سوالات خود برسیم بوسیله شما. دائماً از سوالات سایت برای رسیدن به برخی مطالب استفاده می‌کنم، الحمدلله ببخشید استاد به یک تناقض رسیده‌ام. نمی‌دانم آنچه فهمیدم درست است یا نه؟ طبق آیات قرآن خداوند انسان را آفرید برای عبادت و بندگی که در عالم ماده برای هر شخصی این بندگی به نوعی است برای زن به گونه‌ای و برای مرد به گونه‌ای و هر شخصی در هر شغلی به گونه‌ای، و این امکان برای هر شخصی فراهم است که با بالا بردن علم و آگاهی خود یا با تجربه یا با کسب علم یا تفکر و عمل به دستورات وجود خود را به کمال برساند. خودم هر وقت چنین سیر را در نظر می‌گیرم و همواره با کسب علم و مطالعه در جهت رشد خود قدمی برمی‌دارم الحمدلله موفق می‌شوم و در طول این مدت هم سخن گفتن من کنترل شده و هم حین توجه به فهمیدن مطالب و پیگیری آنها غذا خوردن و خوابیدن من هم کنترل می‌شود و اهل عمل هم به لطف پروردگار به آنچه می‌آموزم هستم تا حدودی و در این حالت آرامش خود را دارم و از عبادت هم لذت می‌برم. اما همین که اسم مراقبه را می‌شنوم و در صدد بر می‌آیم که مراقبه بر خوراک و خواب کنم، انگار تمام عالم با هم جمع می‌شوند که نتوانم در طول روز به اندازه بخوابم و به اندازه غذا بخورم و دچار آشوب درونی می‌شوم که اینگونه ضعیف هستم و دایم در نماز به بیچارگی خودم گریه می‌کنم و بعد نتیجه می‌گیرم، شاید حالت انکساری که علما می‌گویند همین است این چه سری است، آیا راه‌های انسان شدن فرق دارد یعنی افرادی با طلب علم و افرادی با تزکیه؟ چرا این نفس وقتی به او توجه می‌کنی چنان رم می‌کند که انسان را از ادامه حیات ساقط می‌کند؟ الان من چه کنم، همان توجه را به کسب علم جلب کنم کافی است؟ و یا نکند خدای نکرده از نفس خود به بهانه کسب علم عامل شده‌ام و در آخر عمر نفسانیت بر من غلبه کند؟ ببخشید سوال‌های سایت را که می‌بینم خجالت می‌کشم که مشکلات وجودی خود را مطرح می‌کنم. ولی به عنوان استاد راهنما از شما کمک می‌گیرم ولی نمی‌دانم می‌توانم این کار را بکنم و یا این سایت فقط برای سوالات عقیدتی است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: سر به سر خودتان نگذارید. بعضی نفس‌ها خراباتی و بعضی نفس‌ها مناجاتی‌اند. آن عزیزی که کتاب «المراقبات» را نوشت یعنی آیت‌الله ملکی تبریزی، مناجاتی بود، ولی امثال حضرت روح‌الله «رضوان‌الله‌تعالی‌علیه» بیشتر خراباتی بودند و رزمندگان عزیز ما در عین احترام

به سلوک مناجاتی، بیشتر به حضرت روح الله تأسی کردند. موفق باشید